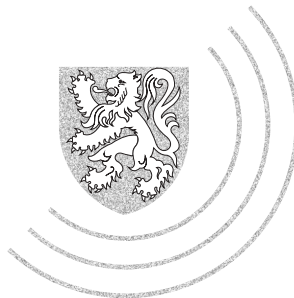

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

18 november 2002

ONTWERP VAN DECREET

**tot vaststelling van de regels inzake de werking
en de verdeling van het Vlaams Stedenfonds**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid
uitgebracht door de heren Marcel Logist en Jo Vermeulen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jan Penris.

Vaste leden :

de heer Bart De Smet, mevrouw Veerle Heeren, de heren Boudewijn Laloo, Mark Van der Poorten ;

mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, mevrouw Dominique Guns, de heren Cis Schepens, Francis Vermeiren ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Jan Penris, Christian Verougstraete ;

mevrouw Anne-Marie Baeke, de heer Marcel Logist ;

de heer Dirk Holemans ;

de heer Dirk De Cock.

Plaatsvervangers :

mevrouw Sonja Becq, de heren Carl Decaluwe, Jan Verfaillie, Johan Weyts ;

de heren Julien Demeulenaere, Peter Gysbrechts, Patrick Lachaert, Stefaan Platteau ;

de heer Filip Dewinter, mevrouw Marijke Dillen, de heer Frans Wymeersch ;

de heren Herman De Loor, Dany Vandenbossche ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Jan Loones.

Zie : **1367** (2002-2003)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet

INHOUD

I	Inleidende toelichting door de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken	4
1.	Inleiding	4
2.	Afbakening van de steden	4
3.	Doelstellingen van het Stedenfonds	4
4.	Krachtlijnen van het Vlaams Stedenfonds	6
5.	Dotatie van het Vlaams Stedenfonds	7
6.	Vaststelling en verdeling van de trekkingsrechten	7
7.	Gewaarborgd trekkingsrecht	7
8.	Overgangsbepalingen	7
II.	Algemene bespreking	8
1.	Algemene appreciatie	8
2.	Werkwijze bij het Stedenfonds (in vergelijking met het SIF)	9
3.	Afbakening van de steden	10
4.	Parameters voor de verdeling van de middelen	11
5.	Doelstellingen van het Stedenfonds	12
6.	Sociale accenten en behoud van de sociale verworvenheden van het Sociaal Impulsfonds ..	13
7.	Inwerkingtreding en overgangsbepalingen	14
8.	Betrokkenheid en participatie	15
9.	Fiscale maatregelen	15
III.	Artikelsgewijze bespreking	15
IV.	Eindstemming	19

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid besprak op 5 en 7 november 2002 het ontwerp van decreet tot vaststelling van de regels inzake de werking en de verdeling van het Vlaams Stedenfonds.

Het ontwerp van decreet werd aangenomen met 8 stemmen bij 2 onthoudingen. Conform artikel 56, 3 van het Reglement besliste de commissie unaniem dat er geen reflectietermijn en reflectienota's zullen zijn.

I. Inleidende toelichting door de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken

1. Inleiding

Het Vlaams Stedenfonds is het sluitstuk van de in het regeerakkoord aangekondigde hervorming van het Sociaal Impulsfonds. In het regeerakkoord stond namelijk dat “het Sociaal Impulsfonds moet worden geëvalueerd en geheroriënteerd met het oog op een versterkt Stedenbeleid”.

Een eerste belangrijke stap in de hervorming van het Sociaal Impulsfonds was de hervorming van het Gemeentefonds. Toen werd immers beslist het decreet op het Sociaal Impulsfonds van 1996 met ingang van 1 januari 2003 af te schaffen. Het nieuwe Gemeentefonds voorziet dat de helft van de SIF-middelen, het zogenaamde waarborggedeelte, vanaf 2003 wordt ingebracht in het Gemeentefonds. In het kader van de vereenvoudiging van regelgeving en responsabilisering van de lokale besturen kunnen de gemeenten deze middelen autonoom besteden. Alle gemeenten kregen in het nieuwe Gemeentefonds al hun middelen gewaarborgd. Voor de steden en de VGC werd, wat de SIFplus-middelen betreft, verwezen naar “specifieke maatregelen in het kader van het stedenbeleid”.

Het voorliggend ontwerp van decreet regelt deze aangekondigde specifieke maatregelen. Er werd niet geopteerd voor een toevoeging van de resterende SIFplus-middelen aan het Gemeentefonds. De redenen hiervoor zijn de volgende :

- de vaststelling bij de globale evaluatie van het Sociaal Impulsfonds dat steden blijvend geconfronteerd worden met een concentratie van problemen ;

- de vraag van de steden zelf tijdens de stedenronde om een specifieke financiering aan te houden ;
- de resultaten van de veertien workshops die rond stedenbeleid in het najaar 2001 werden georganiseerd ;
- een rondvraag bij de verschillende Vlaamse administraties naar de noodzaak van een specifieke financiering.

2. Afbakening van de steden

De afbakening van de steden zat eigenlijk al vervat in het nieuwe Gemeentefonds. Niettemin overloopt de minister de gehanteerde criteria, vermits in het regeerakkoord enkel de steden Antwerpen, Brussel en Gent expliciet aan bod komen. Daarnaast wordt verwezen naar middelgrote steden zonder dat die met naam worden genoemd. Dat gebeurde voor het eerst in de beleidsbrief Stedenbeleid 2001. Naar aanleiding van de bespreking van die beleidsbrief in het Vlaams Parlement heeft de regering zich voor de afbakening gebaseerd op het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, de indeling van de steden en gemeenten door de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de socio-economische typologie van de gemeenten, opgemaakt door het vroegere Gemeentekrediet (1998).

De geselecteerde steden zijn alle steden die volgens die drie typologieën als centrumstad kunnen omschreven worden. Het gaat bijgevolg over Aalst, Antwerpen, Brugge, Hasselt, Genk, Gent, Kortrijk, Leuven, Mechelen, Oostende, Roeselare, Sint-Niklaas en Turnhout. Gezien Vlaanderen ook stedelijke ontwikkelingen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad mee wil ondersteunen, wordt de Vlaamse Gemeenschapscommissie aan de selectie toegevoegd.

3. Doelstellingen van het Stedenfonds

De Vlaamse regering voert een stedenbeleid dat er op gericht is de stadsvlucht te stoppen en het democratisch draagvlak in de steden te verhogen. Het begrip stadsvlucht dient hier ruim geïnterpreteerd te worden :

- er zijn de mensen die de stad verlaten, en spijtig genoeg zijn het dikwijls diegenen met de sterkste schouders (jonge tweeverdieners, meestal met kinderen, en financieel sterkere senioren) ;
- de stadsvlucht is ook een economisch gegeven. Ook de economische bedrijvigheid heeft zich

om allerlei redenen verplaatst (vlotte bereikbaarheid, milieueisen, goedkopere KMO-gronden buiten de stad) ;

- de diensten- en verzorgingssector vertoont steeds meer de neiging zich in de rand van de steden te vestigen (schoolcampussen, shoppingcentra, zelfs zieken- en bejaardentehuizen vestigen zich steeds meer in de stedelijke rand).

De Vlaamse regering wil deze vormen van selectieve stadsvlucht tegengaan en de nog steeds toenemende des- en suburbanisatie op alle terreinen counteren. De jongste jaren is de stadsvlucht wel iets getemperd. Voor sommige jongeren en ‘gegoede senioren’ is het blijkbaar ‘in’ om de stad op te zoeken. De gestabiliseerde migratiecijfers – er is zelfs een lichte stijging van de stedelijke populatie – hebben echter meer te maken met geregulariseerde vluchtelingen en toestroom van migranten uit onder andere Centraal- en Oost-Europa. Die instroom zal in onze steden echter niet voor een heropleving zorgen. De gegoede en goed opgeleide middenklasse laat het nog grotendeels afweten.

Stadsvlucht is slechts één aspect van de demografische ontwikkeling die zich in onze steden voordoet. Het is even belangrijk om te wijzen op de evoluties van de huishoudens in onze steden. Het aantal huishoudens neemt door de gezinsverdunning en de toename van het aantal alleenstaanden sterk toe. Die ontwikkeling vraagt om specifieke aandacht omdat dit repercussies heeft op vrijwel alle maatschappelijke aspecten. Kleinere gezinnen of alleenstaanden vragen om meer aangepaste woningen, hebben een ander consumptie-, leef- en vrijetijdspatroon dat om een gepast aanbod vraagt.

Vlaanderen heeft niet echt een stedelijke mentaliteit. Het voeren van een stedenbeleid is bijgevolg geen vanzelfsprekende zaak. Steden roepen in Vlaanderen nog overwegend negatieve connotaties op (onveiligheid, armoede, migrantenproblemen, enzovoort). De toenemende onrust en onvrede bij de bevolking heeft zich ook politiek vertaald en er onder meer voor gezorgd dat de politieke aandacht voor de steden het voorbije decennium fors is toegenomen.

Voor de Vlaamse regering moet de strijd tegen achterstelling en kansarmoede op alle fronten worden gestreden. Daarom heeft zij de scope van het Stedenfonds zo ruim mogelijk willen stellen. Waar een analyse van het Sociaal Impulsfonds aangeeft dat overwegend werd ingespeeld op achterstelling en kansarmoede vanuit een sociale invalshoek, wordt met het Stedenfonds de nadruk gelegd op

een globaal duurzaam beleid, waarbij alle dimensies aan bod kunnen komen. De Vlaamse regering wil steden stimuleren om niet enkel te vertrekken vanuit de probleemanalyse, maar ook aandacht te hebben voor de mogelijkheden en kansen die zich in de steden voordoen, dit zowel vanuit een sociale, culturele, economische, ecologische als fysiek-ruimtelijke invalshoek. Daarmee is meteen aangegeven dat de Vlaamse regering opteert voor duurzame steden. In een leefbare en duurzame stad wordt de behoeftevoorziening op een rechtvaardige manier bevorderd en streeft men naar welvaart en welzijn voor zoveel mogelijk leden van de gemeenschap, waarbij prioriteit wordt gegeven aan de zwakkeren en rekening wordt gehouden met de grenzen van milieu en natuur. Een duurzame stad is dus een stad waarin tezelfdertijd economische ontwikkeling, sociale rechtvaardigheid en ecologische kwaliteit worden bereikt, en dit met behulp van bestuurlijke vernieuwing.

Het is vanuit deze visie op duurzaamheid dat de Vlaamse regering samen met de steden in het kader van het Stedenfonds wenst te werken. Twee strategische doelstellingen staan de Vlaamse regering daarbij voor ogen :

- het verhogen van de leefbaarheid in de ruime betekenis van het woord, zowel op stads- als op wijkniveau. Leefbaarheid heeft in dit kader niet alleen betrekking op een beperkt territoriaal niveau (wijk of buurt) en een beperkt aantal materies (woon- en leefkwaliteit, sociale cohesie, veiligheid), maar slaat op ontwikkelingen in de ganse stad en kan betrokken worden op alle beleidsmateries ;
- het tegengaan van dualisering. Diverse studies hebben aangetoond dat het risico op dualisering in steden veel groter is dan daarbuiten. Dualisering uit zich daarbij zowel op ruimtelijk, economisch als sociaal-cultureel vlak.

Het Stedenfonds is ook bedoeld om steden extra impulsen te geven om de kwaliteit van hun bestuur te verhogen. Ook in het Sociaal Impulsfonds ging heel wat aandacht naar bestuurlijke kwaliteit. De nadruk lag daarbij op het invoeren van instrumenten in de sfeer van de beleidsvorming zoals het opmaken van strategische plannen en dergelijke. Uit de evaluaties is gebleken dat te weinig aandacht ging naar de beleidsrealisatie : opheffen van hindernissen in de implementatie, gebrek aan kwaliteitszorg, enzovoort. Door het opnemen van een derde doelstelling “de kwaliteit van het bestuur verhogen” wil de Vlaamse regering de steden extra stimuleren om hier aandacht aan te geven.

4. Krachtlijnen van het Vlaams Stedenfonds

Het regeerakkoord spreekt van een integraal en inclusief stedenbeleid, waarbij maatregelen op verschillende beleidsterreinen in overleg met de steden en de VGC worden genomen. De aard en de complexiteit van de problemen vergen een samenhangende en sectoroverstijgende aanpak. Zo kan men bijvoorbeeld wijken pas revitaliseren vanuit een globale en samenhangende visie en op voorwaarde dat er binnen alle beleidsdomeinen aandacht is voor specifieke wijkaspecten. Afstemming moet er zijn binnen de steden zelf maar ook tussen de verschillende beleidsniveaus, ook met de federale overheid en Europa. Zo zijn recent gesprekken gestart tussen de administratie en de federale cel Stedenbeleid. Met het aansturen op een inclusief beleid wordt aangedrongen om binnen elk beleidsdomein aandacht te hebben voor aspecten van leefbaarheid en dualisering binnen een stedelijke omgeving.

Het Stedenfonds is niet bedoeld om een nieuw planningsproces op gang te brengen. De voorbije jaren hebben heel wat steden trouwens fors geïnvesteerd in onder andere meerjarige strategische planning. Het is juist de bedoeling steden te laten inspelen en gebruik te laten maken van bestaande analyses en planningsrapporten. Dergelijke rapporten moeten steden in staat stellen zonder al te veel problemen een visie op hun stad op langere termijn te formuleren en op basis daarvan een beperkt aantal strategische keuzes, gekoppeld aan operationele doelstellingen, voor de komende jaren aan te geven.

Het Stedenfonds is evenmin bedoeld als een nieuw parallel financieringsmechanisme, maar mikt vooral op complementariteit. Op basis van de gemaakte strategische keuzes zal met de stad gezocht worden naar een optimale inzet van de trekkingsrechten uit het Stedenfonds. Telkens zal worden nagegaan welke instrumenten en middelenstromen nu reeds vanuit Vlaanderen of andere overheden kunnen ingezet worden in functie van de gekozen opties. De middelen uit het Stedenfonds kunnen hierbij zorgen voor een extra impuls of inspelen op leemtes die worden vastgesteld.

Ingrijpen in een stedelijke omgeving veronderstelt een aangehouden inspanning. Vandaar dat de Vlaamse regering in een eerste periode een engagement naar de steden voorziet van vijf jaar; daarna kan de periode van de beleidsovereenkomst gekoppeld worden aan de lokale legislatuur. Er wordt voor geopteerd de eerste beleidsovereenkomst te laten aflopen op het einde van het eerste jaar van

de nieuwe gemeentelijke legislatuur. Dit geeft de nieuwe bestuursploeg de kans de lopende beleids-overeenkomst grondig te evalueren en een nieuwe beleidsovereenkomst van zes jaar voor te bereiden.

Partnerschap was één van de krachtlijnen van het Sociaal Impulsfonds. Ook in het Stedenfonds wordt veel aandacht geschonken aan de samenwerking tussen de stad, het OCMW, lokale actoren en de bevolking. Ook de relatie tussen de stad en de Vlaamse overheid berust op partnerschap. Zowel de stad als de Vlaamse overheid hebben op dat terrein een leerproces doorgemaakt. Voor de steden trad de Vlaamse overheid soms te sturend en betuttelend op. Van zijn kant stelde de Vlaamse overheid vast dat ze zich te weinig op het strategische niveau heeft geconcentreerd en zich te vlug met de steden op het operationele niveau begaf. Vandaar de uitdrukkelijk optie in het Stedenfonds om zich op Vlaams niveau op het strategische te concentreren. Partnerschap betekent ook dat men als gelijkwaardige partners rond de tafel zit om tot een gemeenschappelijke visie te komen. Eens de grote opties genomen, krijgt de stad alle kansen om zijn rol te spelen.

Zoals het Sociaal Impulsfonds wil ook het Stedenfonds de effectiviteit van het beleid bevorderen en aansturen op maatschappelijke effecten en resultaten in de stedelijke omgeving. Steden financieel “straffen” omdat ze de resultaten niet halen, vindt de Vlaamse regering niet langer aangewezen. Er zijn vele externe factoren die het resultaat kunnen beïnvloeden en die de stad zelf niet in handen heeft. Dat wil niet zeggen dat de maatschappelijke effecten niet langer worden opgevolgd. In de beleidsovereenkomst dienen steden samen met de Vlaamse overheid aan te geven welke de op te volgen effecten zijn en hoe men die zal opvolgen. Twee formele evaluatiemomenten worden daarvoor voorzien, namelijk halfweg en op het einde van de beleidsovereenkomst. Steden en de VGC zullen naar aanleiding van de evaluatie ook moeten aantonen of de afgesproken prestaties wel werden gerealiseerd. Indien dat niet het geval is kan een stad of de VGC zijn trekkingsrecht van het daaropvolgende jaar geheel of gedeeltelijk verspeelen.

Meer nog dan het Sociaal Impulsfonds moet het Stedenfonds gebaseerd zijn op maatwerk. De Vlaamse regering schetst het kader en de strategische doelstellingen van het Stedenfonds. Het is aan de stad om aan te geven op welke terreinen zij prioritair wil werken. Bij de operationalisering wordt de sturing van Vlaanderen zoveel mogelijk geminimaliseerd.

Bij het opstarten van het Sociaal Impulsfonds was het werken met beleidsovereenkomsten of convenanten binnen de Vlaamse overheid nog een vrij onbekend terrein. Ondertussen is dat een verworvenheid. Voor de Vlaamse regering dienen de beleidsovereenkomsten in het kader van het Stedenfonds in eerste instantie politieke documenten te zijn waarin de stad en de Vlaamse regering onderling tot sluitende en afdwingbare afspraken komen. Het verschil met het Sociaal Impulsfonds is dat het politieke overleg bij aanvang van het beleidsproces wordt georganiseerd en geformaliseerd.

5. Dotatie van het Vlaams Stedenfonds

Als vertrekbasis voor de dotatie van het Vlaams Stedenfonds gelden de zogenaamde SIFplus-middelen 2002. Dat zijn de middelen van het Sociaal Impulsfonds 2002, verminderd met het gewaarborgd aandeel voor alle gemeenten dat wordt opgenomen in het nieuwe Vlaams Gemeentefonds. Dat basisbedrag wordt jaarlijks verhoogd met eenzelfde evolutiepercentage dat van toepassing is op het nieuwe Gemeentefonds.

6. Vaststelling en verdeling van de trekkingsrechten

In het nieuwe Gemeentefonds is voorzien dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de geselecteerde steden een beroep kunnen doen op de middelen van het Stedenfonds. Zoals in het Sociaal Impulsfonds en het Investeringsfonds wordt het trekkingsrecht van de Vlaamse Gemeenschapscommissie geregeld via een voorafname op het globale vastleggingskrediet. Voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt daarvoor voorzien in een voorafname van tien procent.

Parallel met de regeling in het Sociaal Impulsfonds wordt ook in het Stedenfonds een voorafname voorzien voor vorming, sensibilisering en communicatie rond stedenbeleid. Deze voorafname laat toe gezamenlijke vormings- en communicatiecampagnes tussen de Vlaamse regering en de steden op te zetten.

Het resterende budget wordt verdeeld onder de steden. Zoals bij het nieuwe Gemeentefonds stelde zich hier de vraag naar objectieve en doorzichtige criteria. Diverse simulaties gaven aan dat een streven naar een mix van criteria wel interessant kan zijn als verdelingscriterium tussen onderling zeer sterk verschillende gemeenten, maar dat dit minder het geval is om afwegingen te maken binnen een groep of cluster gelijkaardige gemeenten zoals de centrumsteden.

Zowel op basis van de simulaties als op basis van diverse analyses, onder andere van de task force Stedenbeleid, is wel gebleken dat een onderscheid tussen enerzijds de steden Antwerpen en Gent en anderzijds de centrumsteden te verantwoorden valt.

Op basis van bovenstaande overwegingen werd daarom geopteerd voor een clusterbenadering waarbij 75 % van het vastleggingskrediet, op de voorafnames na, wordt toegewezen aan Antwerpen en Gent. Daarmee wil de Vlaamse regering benadrukken dat de stedelijke problematiek in deze twee steden groter is dan in de overige centrumsteden. De sleutel is gebaseerd op scores die gemeenten en steden haalden op basis van achterstellings- en kansarmoedecriteria in het kader van het Sociaal Impulsfonds. Proportioneel waren Antwerpen en Gent daarin goed voor 75 % van wat de betrokken steden samen scoorden.

Binnen de clusters werd geopteerd voor een eenvoudig en objectief criterium, namelijk het bevolkingsaantal. De keuze voor het bevolkingscriterium heeft te maken met de optie van de Vlaamse regering om de stadsvlucht te stoppen en met het accent dat men wil leggen op de bewoners van de steden zelf.

7. Gewaarborgd trekkingsrecht

In het nieuwe Gemeentefonds krijgen alle gemeenten hun trekkingsrechten op het Sociaal Impulsfonds gewaarborgd. Voor de steden slaat dit enkel op het gewaarborgd gedeelte uit het Sociaal Impulsfonds. Naar aanleiding van het nieuwe Gemeentefonds heeft de Vlaamse regering formeel beloofd dat geen enkele gemeente of stad in 2003 minder zou ontvangen dan in 2002. Om die belofte gestand te doen ontvangt geen enkele stad via het Stedenfonds minder dan het gedeelte boven het gewaarborgd aandeel uit het Sociaal Impulsfonds 2002.

8. Overgangsbepalingen

Zoals in het nieuwe Gemeentefonds zijn ook in het Stedenfonds ruime overgangsmatregelen voorzien. Steden beschikken over alle mogelijkheden om nog niet opgenomen trekkingsrechten uit het Sociaal Impulsfonds mee te nemen naar het Stedenfonds.

Bij de opmaak van dit ontwerpdecreet was het reeds duidelijk dat de timing krap zou worden. Het indienen van een definitief Stedenfonds was ook maar mogelijk na afhandeling van het nieuwe Ge-

meentefonds. Toch dienen beide op 1 januari 2003 in te gaan. Om te vermijden dat steden in de problemen komen, kunnen lopende projecten in het kader van de SIF-beleidsovereenkomst verlengd worden tot eind juni 2003. De financiering van die projecten is mogelijk ofwel met lokale vastleggingen op de trekkingsrechten 2002 van het Sociaal Impulsfonds of via een prefinanciering van de stad op het Stedenfonds. Het is nu aan de Vlaamse regering en de steden om zo vlug mogelijk de nieuwe beleidsovereenkomsten te onderhandelen en goed te keuren.

II. Algemene bespreking

1. Algemene appreciatie

De heer *Marcel Logist* vindt dat de steden bijzondere beleidsaandacht nodig hebben. Het is in de steden dat veel mensen op een relatief kleine oppervlakte bijeen wonen. Steden zijn ook altijd aantrekkingspolen geweest voor mensen die het in hun landelijke streek of in hun land niet meer zagen zitten en daardoor kreeg en krijgt men in de stad een geheel dat door zijn bijzondere aard ook bijzondere beleidsaandacht nodig heeft.

De spreker vraagt zich echter af of men in het kader van het voorliggende Stedenfonds de steden wel de gepaste aandacht geeft. Hij vindt dit moeilijk te beoordelen omdat er volgens hem nauwelijks een beleidskader bestaat ten aanzien van de steden waaraan maatregelen kunnen worden getoetst.

Wat het beleidskader betreft, verwijst de *minister* naar de discussie over de hervorming van het Gemeentefonds, waarbij uitvoerig werd aangegeven waarom voor een bijkomende specifieke financiering voor de steden werd gekozen. Het Stedenfonds is het resultaat van een reeds in het regeerakkoord aangekondigde hervorming van het Sociaal Impulsfonds. Bovendien kadert het Stedenfonds in een reeks van maatregelen en instrumenten die tijdens de huidige legislatuur werden ontwikkeld.

De heer *Bart De Smet* verklaart dat CD&V zeker positief staat tegenover maatregelen die de Vlaamse steden ten goede komen en de stadsvlucht afremmen. Steden zijn immers het uithangbord van Vlaanderen en ze vervullen een onvervangbare rol als centra waar heel wat diensten worden aangeboden aan een hele regio (ziekenhuizen, scholen, bibliotheken, vrijetijdsbesteding enzovoort). De rol die de steden in de samenleving vervullen dient

dan ook ondersteund te worden. De steden worden bovendien met heel wat moeilijkheden en problemen geconfronteerd. Dat is ook het geval in de kleinere gemeenten, maar de schaal waarop bepaalde problemen zich in de grotere steden voordoen, vergt de inzet van middelen die de eigen draagkracht van de steden te boven gaat. Bovendien dient de mogelijkheid te bestaan om bepaalde zaken preventief aan te pakken en dus te voorkomen. Het is positief dat het ontwerp van decreet daaraan de nodige aandacht besteedt.

De heer *Jo Vermeulen* stelt vast dat er met dit decreet geen tabula rasa wordt gemaakt met wat bestond. Men vertrekt niet vanaf nul en dat verklaart ook waarom een aantal criteria en maatregelen uit het verleden werden weerhouden in het Stedenfonds. Men kan dus zeggen dat dit ontwerp van decreet zich inschakelt in wat er reeds op het terrein gebeurt. De spreker vindt het niettemin belangrijk dat dit decreet er komt – om het stedenbeleid expliciet gestalte te geven. Hij is van oordeel dat het ontwerp het resultaat is van een evenwichtsoefening. Voor sommige aspecten is dat evenwicht misschien een beetje wankel, maar het geheel oogt toch eerbaar.

Mevrouw *Dominique Guns* verklaart dat de VLD-fractie tevreden is dat er een Stedenfonds komt. Ook het feit dat de doelstellingen ruimer zijn omschreven dan in het SIF, stemt tot tevredenheid. Hetzelfde geldt voor de preventieve werking en voor het feit dat men de te bereiken doelstellingen kan afstemmen op initiatieven van andere overheidsniveaus. Eveneens positief is het werken met trekkingsrechten en de mogelijkheid om deze over meerdere jaren te spreiden. Op die manier is een stad niet verplicht jaarlijks haar trekkingsrechten op te nemen maar kan ze die opsparen om grotere projecten te realiseren. Verder is het goed dat de autonomie van de gemeenten wordt gerespecteerd bij het opstellen van de beleidsovereenkomst. Mevrouw Guns vindt het ten slotte positief dat, wat het gewaarborgd gedeelte van het trekkingsrecht betreft, de steden niet minder zullen ontvangen dan de voorgaande jaren. Op enkele steden na zal men zelfs meer ontvangen.

De heer *Jan Penris* stelt dat hij normalerwijze enthousiast zou zijn over het voorliggende ontwerp. Hij heeft echter geleerd dat men in de politiek zijn enthousiasme soms moet temperen. Tot nu toe was het een constante in de tussenkomsten en het stemgedrag van het Vlaams Blok om initiatieven die ertoe bijdragen de stadsvlucht te keren, te ondersteunen. Men moet echter ook rekening houden met de gevoeligheden die er op het lokale niveau

zijn, met name met die van fractiegenoten uit kleinere gemeenten. Die kleinere gemeenten komen in deze discussie niet aan bod omdat het om een Stedenfonds gaat, maar uit de tussenkomsten van sommige commissieleden is al gebleken dat het Stedenfonds bij kleinere centrumsteden gevoelig ligt. Men moet daarmee rekening houden en die gevoeligheden respecteren. Het is trouwens de charme van een streek- of stadsparlamenteair dat hij dat soort punten kan en mag aanhalen en het stemgedrag van zijn fractie daarop afstemmen.

De heer *Jan Roegiers* merkt op dat de Vlaamse regering met dit ontwerp van decreet goed werk heeft geleverd. Het voorliggende Stedenfonds ligt ook volledig in het verlengde van het regeerakkoord. Het was de verdienste van de vorige regering om te starten met het Sociaal Impulsfonds en voor het eerst werk te maken van een stedenbeleid. Op basis van de ervaringen met de SIF-werking heeft men lessen kunnen trekken en is men afgestapt van het eerder bevoogdende karakter van het SIF-gebeuren. Dit moet alleszins niet beschouwd worden als kritiek op diegenen die het SIF hebben opgericht of ermee gewerkt hebben. Met het SIF heeft men een leerproces ondergaan, waardoor het nu mogelijk is om met het Stedenfonds op basis van gelijkwaardigheid en partnerschap aan een stedenbeleid te werken.

De *minister* is verheugd over de positieve ingesteldheid van de fracties tegenover het voorliggende Stedenfonds. Hij meent dat iedereen het belang van dit Stedenfonds heeft ingezien en dat men globaal akkoord gaat met de algemene krachtlijnen ervan.

2. Werkwijze bij het Stedenfonds (in vergelijking met het SIF)

De heer *Jo Vermeulen* vindt dat het voorliggende Stedenfonds goed het midden houdt tussen enerzijds de autonomie van de gemeenten en anderzijds een sturing door de Vlaamse regering. Een andere optie, die door sommigen bepleit werd, was om de middelen in het Gemeentefonds onder te brengen en ze vrij door de steden en gemeenten te laten besteden. Het andere uiterste was om het geheel op basis van opgelegde criteria door de hogere overheid te reguleren, hetgeen min of meer het geval was met het SIF. Het voorliggende Stedenfonds neemt een tussenpositie in : er is een grote mate van autonomie, maar er wordt wel een kader aangereikt door de hogere overheid. Belangrijk is ook dat er een forum voor overleg is. Dat laatste zal de Vlaamse regering dwingen een stedelijke reflex te behouden en mee te helpen zoeken naar

projecten en oplossingen voor stedelijke problemen. Ook de steden hebben trouwens baat bij de betrokkenheid van de hogere overheid, bijvoorbeeld om de sociale reflexen van stadsbesturen te vrijwaren op een ogenblik dat de stedelijke financiën onder druk staan. Zowel regering als stad hebben er baat bij als partners op te treden.

De heer Vermeulen ziet eveneens een goed evenwicht tussen enerzijds de soepelheid van aanpak en anderzijds de motivering waarom men een aantal dingen doet. Bij het SIF was de klacht vooral dat het een te administratief gebeuren was geworden. Dat neemt niet weg dat er schitterende SIF-projecten hebben gefunctioneerd en nog functioneren. Het SIF speelde zich wel soms te veel af binnen het eigen circuit en zat enigszins in dossiers opgesloten. Met de nieuwe werkwijze wordt er meer op het politieke niveau gewerkt en beslist. Vanuit het decreet wordt er voorzien in een politiek overleg tussen de hogere en de stedelijke overheid. Maar ook op het stedelijk vlak zelf is er sprake van overleg en samenwerking tussen het stadsbestuur, het OCMW, huisvestingsmaatschappijen en andere lokale actoren. De bedoeling van dat overleg is te komen tot een globaal, duurzaam beleid dat niet beperkt is tot een of andere sector.

De heer *Jan Roegiers* is verheugd dat er geen nieuwe planningscyclus moet komen. De steden hebben de voorbije jaren heel wat geïnvesteerd in omgevingsanalyses en dergelijke. Het is daarom verheugend dat dit proces niet moet worden overgedaan, maar dat men kan voortbouwen op het reeds verrichte werk.

De heer Roegiers vindt het verder belangrijk dat de steden niet onmiddellijk gestraft worden als ze op een bepaald moment de afgesproken realisaties niet halen. Er wordt eerder remediërend te werk gegaan en men denkt veeleer vanuit de kracht van de steden dan vanuit hun klacht.

De heer *Dany Vandenbossche* verwijst naar de voorlopers van dit Stedenfonds. In de loop van de voorbije 14 jaar zijn er de kansarmoedefondsen geweest, het Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen, het SIF en het SIFplus. Men kan stellen dat men uit die 14 jaar ervaring met kansarmoedefondsen een en ander heeft geleerd. Dat is met name het geval voor de centrale overheid die met het Stedenfonds de door de steden aangeklaagde betutteling fors heeft teruggedroefd. In 1989 werden er bij de voorbereiding van de kansarmoedefondsen nog felle debatten gevoerd over de aantasting van de gemeentelijke autonomie. Na al

die jaren hebben de steden zelf gekozen voor een specifieke financiering.

De heer Vandenbossche vindt het belangrijk dat er in het kader van dit Stedenfonds wordt afgestapt van de administratieve rompslomp die met het SIF en de kansarmoedefondsen gepaard ging. Men is overgestapt naar het instrument van de beleids-overeenkomsten, waarmee de Vlaamse Gemeenschap intussen heel wat ervaring heeft opgedaan.

3. Afbakening van de steden

De heer *Marcel Logist* verwijst naar de memorie van toelichting, waaruit blijkt dat de Vlaamse regering een beleid wil voeren dat erop gericht is de stadsvlucht te stoppen. De spreker staat volledig achter die doelstelling, maar vraagt zich af waarom de aandacht slechts naar sommige steden gaat en niet naar allemaal. Ook kleinere steden kampen immers met problemen van stadsvlucht en ook zij hebben een centrumfunctie waarvoor ze financieel moeten opdraaien. Provinciesteden als Tienen, Aarschot of Diest bijvoorbeeld oefenen onmiskenbaar een centrumfunctie uit tegenover de omliggende gemeenten, hetgeen extra kosten veroorzaakt. Bovendien gaan de meer gegoeden zich in de landelijke gemeenten vestigen, waardoor inkomsten verloren gaan voor de centrumstad. Maar steden als Tienen, Aarschot en Diest worden niet in het Stedenfonds opgenomen.

Volgens de heer Logist zou men in de toekomst niet meer moeten werken met categorieën, waarbij de steden worden opgedeeld naargelang hun grootte. Men zou daarentegen een schaal van verstedelijking moeten opstellen waarop alle gemeenten en steden in Vlaanderen geplaatst worden. Op basis van de plaats op de schaal zou men als stad middelen moeten krijgen. Het nadeel van de huidige indeling in categorieën is dat sommige steden alles krijgen en andere niets. Met een doorlopende schaal kan men verdelen van weinig naar veel en wordt de abrupte verhouding van alles of niets opgelost.

Dit alles neemt niet weg dat de heer Logist het terecht vindt dat de meeste aandacht gaat naar Antwerpen en Gent, die met ruime voorsprong de belangrijkste Vlaamse steden en economische polen zijn. Het is niet overdreven te stellen dat als het goed gaat met Gent en Antwerpen, het ook goed gaat met Vlaanderen. Wat de spreker wel vreemd vindt is dat het Stedenfonds een ruimere bedoeling heeft dan het wegwerken van achterstelling, terwijl de verdelingscriteria om 75 % toe te wijzen aan

Gent en Antwerpen wél op de achterstellingscriteria steunen.

De selectie van de steden die een beroep zullen kunnen doen op het Stedenfonds, zal volgens de heer *Bart De Smet* steeds discussie uitlokken. De criteria uit het Structuurplan Vlaanderen zijn hiervoor wellicht het meest aangewezen, al blijft er ook hierover betwisting mogelijk. De spreker steunt alvast niet de oproep van de heer Logist om alle steden gelijk te behandelen. Weliswaar kennen ook kleine gemeenten en steden problemen, maar de schaal ervan is niet te vergelijken met die in de grote stad. De heer De Smet beklemtoont nog dat het aangewezen zou zijn om de stedelijke gebieden die in aanmerking komen voor extra ondersteuning, nauwkeuriger af te bakenen. Dat zou de mogelijkheid bieden om de werkelijk verstedelijkte kernen aan te pakken en de inspanningen toe te spitsen op die stadsgedeelten waar de nood het hoogst is. Met de keuze voor het gehele grondgebied van een stad worden de middelen ook gedraïneerd naar de landelijke deelgemeenten van die stad.

De heer *Jo Vermeulen* vindt het belangrijk dat de grote steden ook als zodanig worden behandeld. Wat dat betreft, is er nog veel pleinvrees en achterdocht vast te stellen. Als inwoner van een grote stad is het niet altijd eenvoudig dat aan te kaarten. De spreker merkt op dat er een voorafname van 75 % was voorzien voor de steden Antwerpen en Gent. Door de garantie in het decreet dat iedere stad minstens evenveel moet ontvangen als nu – en het solidariteitsmechanisme dat dat moet garanderen – wordt er echter een herverdeling tussen de steden georganiseerd waardoor die 75 % nog slechts 71 % bedraagt. In het regeerakkoord was er overigens nog sprake van een grootstedenbeleid. Dit onderdeel van het Stedenfonds vindt de spreker dan ook eerder een gemiste kans.

Mevrouw *Dominique Guns* heeft problemen met de uitspraak van de heer Vermeulen dat in het kader van het solidariteitsmechanisme – waardoor het aandeel van Antwerpen en Gent 71 % bedraagt in plaats van 75 % – er vooral van Antwerpen inspanningen worden gevraagd. Zij heeft hier bedenkingen bij want Antwerpen krijgt in het kader van het Stedenfonds ruim 246 miljoen oude Belgische frank extra. De stad Antwerpen is de grootste slokop, zodat het niet gepast is van daaruit de solidariteit onder de steden te bekritisieren.

De heer *Jo Vermeulen* erkent dat de grootsteden beter bediend worden met dit Stedenfonds, zeker als men dit kadert vanuit de historische achter-

grond. Men komt immers van zeer ver wat de ondersteuning van het stedelijk beleid betreft. In die zin is het een goede zaak dat in dit decreet het element grootstad als zodanig in ogenschouw wordt genomen en dat de middelen voor Antwerpen en Gent niet in de grote pot van de steden zitten. De spreker is verheugd dat de middelen verruimd zijn. Voor de twee grootsteden kan men zowel van een inhaaloperatie als van een verruiming van de middelen spreken.

De heer *Jan Penris* is verheugd dat de stad Antwerpen meer middelen krijgt en dat is volgens hem ook gerechtvaardigd omdat de stad meer en grotere problemen kent dan pakweg Genk of Oostende.

De heer *Jan Roegiers* vindt de selectie van 13 steden een stap vooruit tegenover het decreet inzake de ondersteuning van stadsvernieuwingprojecten, waarop ook alle kleinere steden een beroep konden doen. Tegenover het SIF is het Stedenfonds veeleer een status quo wat het aantal in aanmerking komende steden betreft. Voor de spreker had die groep van geselecteerde steden nog kleiner mogen zijn, zodat men daadwerkelijk naar de kern van de problemen en de potentialiteiten had kunnen gaan.

De heer *Dany Vandenbossche* vindt dat men met dit Stedenfonds – en voordien met het nieuwe Gemeentefonds – een eerbaar compromis gevonden heeft in verband met de verdeling van de SIFplus-middelen. Volgens het regeerakkoord was het weliswaar de bedoeling de middelen vooral te concentreren op Antwerpen, Gent en Brussel. Op zich heeft de spreker geen moeite met het bereikte compromis omdat hij zich bewust is van de moeilijkheid om keuzes te maken en criteria te ontwikkelen om steden te selecteren. Voor het Stedenfonds heeft men gebruik gemaakt van enkele bestaande typologieën, met name die van het vroegere Gemeentekrediet, die van de SERV en die van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Ook die keuze vindt de spreker verdedigbaar, al beseft hij dat men over alle keuzes kan twisten. Het is logisch dat elke stad vooral voor de eigen deur probeert te vegen; in die zin is er de afgelopen 14 jaar niet zoveel veranderd.

De heer *Vandenbossche* vindt de uiteindelijk gemaakte keuze goed. Hij knoopt er wel de bedenking aan vast dat de voorafname voor Antwerpen, Gent en de VGC geen 75 % bedraagt, maar slechts 71 %, dit omwille van het solidariteitsmechanisme in het kader van de waarborgregeling. Dat vormt echter geen belemmering voor de sp-a om het ontwerp van decreet goed te keuren.

De *minister* beaamt dat de stedelijke problematiek zich niet beperkt tot de centrumsteden. Ook provinciale steden worden ermee geconfronteerd. De heer Logist suggereerde dat men, voor de afbakening van de in aanmerking komende steden, beter een schaal voor stedelijkheid had gehanteerd en afhankelijk van de stedelijke problematiek de middelen had toegewezen. De minister betwist die stelling niet, maar hij is er wel van overtuigd dat er zich grote schaalverschillen voordoen. Het is juist om hierop in te spelen dat men het aantal steden heeft beperkt. Voor de afbakening heeft men gebruik gemaakt van typologieën die stedelijkheid in kaart brengen, met name de afbakening in het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, de indeling van de SERV en de Dexia-typologie. Men heeft zich bewust beperkt tot enkele steden. Verder uitbreiden zou immers inhouden dat men de beschikbare middelen te veel versnipperd. De vraag is ook waar men dan de grens had moeten trekken. De voorliggende keuze is objectief omdat de afbakening binnen de drie gehanteerde typologieën dezelfde is. Bij verdere uitbreiding lopen de graden van verstedelijking ver uit elkaar.

4. Parameters voor de verdeling van de middelen

De heer *Bart De Smet* stelt vast dat de middelen, buiten de voorafnames, zullen worden verdeeld op basis van het bevolkingsaantal. Dat heeft zowel voor- als nadelen. Enerzijds is het bevolkingsaantal zowat het gemakkelijkst hanteerbare criterium. Anderzijds blijkt uit het aantal inwoners niet altijd dat er ook sociale of andere problemen zijn. Het valt af te wachten of dit criterium voldoende zal zijn om een goede verdeling van middelen door te voeren.

De heer *Jo Vermeulen* vindt het criterium 'inwonersaantal' op zich wel een handig gegeven dat in zijn resultaat ook een vrij goede verdeling geeft. Paradoxaal is echter dat steden die geconfronteerd worden met stadsvlucht – en dat worden de meeste steden – hun middelen om die stadsvlucht tegen te gaan zien slinken. Een aantal steden doen grote inspanningen om de stadsvlucht te keren, maar door vaak externe factoren en dynamieken neemt de stadsvlucht toch toe. Het is een goede zaak dat het Stedenfonds in principe niet werkt in termen van belonen en straffen. Het Stedenfonds wordt voorgesteld als een project dat de Vlaamse en de stedelijke overheden samen tot een goed einde moeten brengen. De spreker besluit dat er in het criterium van het inwonersaantal iets paradoxaals zit en dat men moet opletten dat dit niet uit de hand loopt.

De heer *Dany Vandenbossche* vindt dat de keuze om in het kader van de verdeling van het Stedenfonds enkel rekening te houden met het inwonersaantal, betwist kan worden, maar die keuze wordt volgens hem voldoende gemotiveerd in de memorie van toelichting.

De *minister* stelt vast dat iedereen het er blijkbaar over eens is dat Antwerpen en Gent proportioneel meer middelen uit het Stedenfonds ontvangen dan de centrumsteden. Er werd wel opgemerkt dat de verdeling van de middelen binnen de twee clusters op basis van het bevolkingsaantal enigszins haaks staat op het keren van de stadsvlucht. Steden die inwoners verliezen zouden daardoor minder middelen ontvangen. De minister ontkent dit niet. De demografische evoluties van de steden geven echter aan dat de stedelijke problematiek niet direct gelinkt is aan het aantal inwoners, maar eerder aan de economische en fiscale draagkracht van zijn inwoners. Steden trekken nog overwegend zwakkere groepen aan. De steden blijven geconfronteerd met een selectieve stadsvlucht van de economisch sterkere groepen.

5. Doelstellingen van het Stedenfonds

De heer *Bart De Smet* vindt dat de te bereiken doelstellingen zeer vaag omschreven worden. Wat dient precies begrepen te worden onder ‘een verhoging van de leefbaarheid van de steden’ of onder ‘het verhogen van de kwaliteit van het bestuur’? Hoe zal een en ander gemeten worden? Is de regering van oordeel dat de huidige kwaliteit van het bestuur in de geselecteerde steden te wensen overlaat?

De heer *Jo Vermeulen* deelt de kritiek dat de criteria relatief vaag zijn geformuleerd. Sommigen zullen daardoor geneigd zijn er een eigen invulling aan te geven. Uiteraard kan men niet rond het belangrijke thema ‘leefbaarheid’, dat een sociale, ruimtelijke en lokaal-economische dimensie heeft. Het moet alleszins de bedoeling zijn de leefbaarheid binnen een wijk te stimuleren. De doelstelling van ‘het tegengaan van de dualisering’ is volgens de spreker een beetje moeilijk. Dualisering is een modewoord aan het worden dat in allerlei beleidsdomeinen opduikt. De heer Vermeulen ziet ‘het tegengaan van de dualisering’ in het kader van dit Stedenfonds vooral in de sociale context, namelijk het terugdringen van achterstelling en het tegengaan van sociale verdringing. Het beleid mag bepaalde wijken niet aan hun lot overlaten, anders ontstaat er een dualisering in de stad. De doelstelling van het ‘verhogen van de kwaliteit van het bestuur’ kan ingevuld worden door planmatig te wer-

ken op basis van een visie. Dat veronderstelt onder meer het opstellen van wijkontwikkelingsplannen of een planning op langere termijn voor de hele stad.

Volgens de Agalev-fractie moeten de voorgelegde plannen zowel curatief als preventief zijn. Bestaan de problemen moeten dus aangepakt worden, maar ook problemen die op komst zijn moeten tijdig preventief bestreden worden. Het beleid moet het loutere bestrijden van armoede en achterstelling overstijgen. De plannen moeten gebiedsgericht zijn, dit wil zeggen gericht op een buurt, wijk of bepaald deel van een stad. Op die manier kan men vermijden dat de middelen ingezet worden voor een te algemeen, te weinig tastbaar beleid. De participatie van de bewoners moet ook op dat buurt- of wijkniveau ingebed worden.

De heer Vermeulen is nog van oordeel dat het Stedenfonds bedoeld is om de steden te helpen bij het voeren van een duurzaam stedenbeleid. Dat veronderstelt zowel ecologische als sociale criteria. De leefbaarheid in een buurt wordt bijvoorbeeld ook bepaald door de vraag hoe men met afval omgaat of met de water- en energievoorziening. Wat het sociale betreft, moet men door het geven van impulsen verdringing tegengaan.

De heer Vermeulen besluit dat de criteria eerder vaag zijn, hoewel er toch een aantal evenwichten in zitten. Het zal daarom een opdracht zijn voor de Vlaamse regering om de invulling van die criteria mee te bewaken.

De heer *Jan Penris* ziet heel wat onduidelijkheden in verband met dit Stedenfonds. Het fonds heeft één duidelijke en meetbare doelstelling, namelijk de stadsvlucht keren. Er worden hier echter andere doelstellingen aan gekoppeld die uiterst vaag zijn en die het debat moeilijker zullen maken. Die vaagheid werd overigens ook opgemerkt door andere commissieleden en door de Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur. ‘Het voeren van een duurzaam stedenbeleid waarbij stedelijkheid in al zijn dimensies aan bod kan komen’, is een mooie volzin maar wel onbegrijpelijk voor de man in de straat. Ook juristen zullen niet kunnen zeggen wat een dergelijke doelstelling precies inhoudt. Hetzelfde geldt voor ‘het verhogen van het democratisch draagvlak’, de ‘verhoging van de leefbaarheid’, het ‘tegengaan van dualisering’, het ‘verhogen van de kwaliteit van het bestuur’. Al deze doelstellingen roepen vraagtekens op en dat zal ook het evaluatiemoment bemoeilijken. Een evaluatie is zeker nodig, maar is enkel mogelijk als men kan werken met duidelijke, voor iedereen verstaanbare doel-

stellingen. Het criterium van de stadsvlucht is duidelijk en meetbaar, maar de andere criteria – die eerder van sociologische aard zijn – zijn dat zeker niet. De spreker hoopt dat de vage criteria kunnen worden uitgeklaard in de loop van het debat. Een goede regelgeving moet immers duidelijk zijn.

De heer Penris verwijst nog naar de uitspraak van de minister dat leefbaarheid onder andere ook te maken heeft met economisch draagvlak en met stedelijke infrastructuur. De spreker hoopt dat er ook een verband kan worden gelegd met de veiligheidsproblematiek. Er zijn immers stedelingen die de stad ontvluchten omwille van de onveiligheidsituatie in de stad. De spreker hoopt dat de minister zal toelaten dat veiligheidsproblemen kunnen worden aangepakt onder de noemer van het verhogen van de leefbaarheid.

De heer *Jan Roegiers* meent dat het Stedenfonds moet bijdragen tot een ‘verzoeting’ van de samenleving. De verzuring is immers hoofdzakelijk in de steden geconcentreerd. Hij vraagt dat er in de toekomst nog meer middelen naar de steden zullen kunnen gaan.

De heer *Dany Vandenbossche* vindt het een goede zaak dat de doelstellingen van het Stedenfonds werden verruimd. Zij zijn op zo’n manier geformuleerd dat zij de leefbaarheid in de steden in de toekomst moeten kunnen bevorderen.

De *minister* stelt vast dat verschillende commissieleden de doelstellingen van het Stedenfonds eerder vaag vinden. Het verhogen van de leefbaarheid en het tegengaan van dualisering vindt men wel mooie principes maar ze zijn moeilijk op te volgen. De heer Vermeulen sprak terecht van een evenwichtsoefening tussen enerzijds het respecteren van de autonomie van de steden bij de concretisering van de doelstellingen, en anderzijds de sturing die men vanuit Vlaanderen wil geven.

De minister betwist wel dat het om een hol sociologenjargon zou gaan zoals de heer Penris suggereerde. Hij verwijst daarvoor naar de memorie van toelichting, maar ook naar diverse instrumenten die in het kader van het Stedenbeleid worden ontwikkeld. Zo wordt op dit ogenblik met alle betrokken steden een stadsmonitor uitgewerkt. Die stadsmonitor is een instrument dat bestaat uit indicatoren die weergeven of de stad evolueert in een leefbare en duurzame richting. Alle beleidsdomeinen worden daarvoor gescreend. De set van indicatoren is gebaseerd op een in overleg ontworpen visie. Tweehonderd experts uit de steden, de Vlaamse administratie, de middenveldorganisaties en de academi-

sche wereld worden daarbij geconsulteerd. Be-doeling is dat de stadsmonitor het instrument wordt voor het onderbouwen en opvolgen van strategische plannen en beleidsprogramma’s van het stadsbestuur. Leefbaarheid en duurzaamheid worden dus in de monitor geconcretiseerd.

Dat is ook het geval voor wat de heer Vermeulen het vage begrip ‘dualisering’ noemde. Met die doelstelling wil men aandacht vragen voor diverse tweedelingen en paradoxen die zich in de samenleving en het sterkst in de steden voordoen. In die zin is dualisering wel een soort containerbegrip dat echter slaat op concrete situaties waar steden mee geconfronteerd worden. Men kan hierbij denken aan de arbeidsmarkt met zijn stedelijke concentratie van nieuwe tewerkstellingsmogelijkheden en daarnaast een concentratie van hoge werkloosheid bij laaggeschoolden. Een ander voorbeeld is het onderwijs waarbij steden een waaier aan opleidingsmogelijkheden aanbieden maar ook geconfronteerd worden met lagere slaagpercentages bij grote delen van de bevolking. Er is ook de ruimtelijke segregatie met heroplevende wijken die tevens zorgen voor verdringing en concentratie van kansarmoede.

Het zijn slechts enkele voorbeelden om aan te geven dat de open doelstellingen geen vrijbrief zijn voor de steden om hun trekkingsrechten vrijblijvend te besteden. Men wil integendeel samen met de steden gaan naar concrete invullingen van de doelstellingen, inspelend op de specifieke problematiek die zich in de betrokken stad voordoet. In sommige gevallen zal het daarbij aangewezen zijn gebiedsgericht te werken, in andere zal men eerder doelgroepgericht of op specifieke beleidsthema’s moeten inspelen. Dikwijls zal het ook om een mix van invalshoeken en maatregelen gaan.

De minister stelt nog dat het gaat om maatwerk dat per stad tot stand moet komen. In de beleidsovereenkomsten zullen per stad heel concrete doelstellingen en beoogde effecten vastgelegd worden. De doelstellingen zullen dus wel degelijk per stad kunnen opgevolgd en geëvalueerd worden. De vraag van de heer Vermeulen naar een curatieve, preventieve en gebiedsgerichte aanpak met aandacht voor zowel sociale en ecologische criteria, past volledig in dit kader.

6. Sociale accenten en behoud van de sociale verworvenheden van het Sociaal Impulsfonds

De heer *Marcel Logist* merkt op dat het SIF op-houdt te bestaan en verdwijnt in enerzijds het Gemeentefonds en in anderzijds het Stedenfonds. Het

SIF was opgebouwd rond sociale criteria en sociale doelstellingen, die eveneens verdwijnen. De sociale invalshoek en de probleemanalyse van waaruit het SIF handelde worden in de memorie van toelichting niet echt afgekeurd, maar uit de tekst kan wel begrepen worden dat het allemaal nog beter wordt nu men vanuit de 'potentialiteiten' van de stad en op een 'duurzame' manier gaat werken. De heer Logist hoopt dat deze moeilijke woorden niet geschreven zijn om de realiteit mooier voor te stellen dan ze is. Eenzelfde euro kan slechts één keer uitgegeven worden en in het SIF ging die naar sociale projecten. Nu moet diezelfde euro ingezet worden om de potentialiteiten van de stad te verhogen. De spreker vraagt zich af wat hier precies mee wordt bedoeld. Hij is er alvast van overtuigd dat een stad die zijn sociale problemen niet oplost ook geen potentie heeft. Hij blijft bezorgd over het verdwijnen van de sociale doelstellingen die vroeger in het Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen en daarna – nog ruimer – in het Sociaal Impulsfonds zaten.

De heer *Bart De Smet* merkt op dat de steden en gemeenten vandaag evenveel middelen ontvangen als voordien. Het komt dus aan de lokale besturen zelf toe om te bepalen hoe sociaal hun beleid zal zijn. Men mag het niet wijten aan dit decreet dat er geen lokaal sociaal beleid meer zal zijn. Elke stad beslist autonoom hoe de middelen zullen worden besteed.

Positief vindt de heer De Smet dat de regering is ingegaan op de aanbeveling van de Hoge Raad om de steden te verplichten het advies van het OCMW in te winnen vooraleer de beleidsovereenkomst wordt goedgekeurd. Dat moet er voor zorgen dat de traditie die werd ingezet met het SIF en waarbij het overleg tussen gemeente en OCMW was opgelegd, wordt voortgezet. Dergelijk overleg kan er immers toe bijdragen de echte noden in een stad te detecteren.

Wat de opvolging van het SIF betreft, merkt de heer *Jo Vermeulen* op dat het de bedoeling was om geleidelijk te evolueren van een aparte projectfinanciering naar de reguliere begroting. Dit aspect is onderschat geworden. In een ideale wereld levert dat geen problemen op : als men goede projecten heeft kunnen die probleemloos in de reguliere begroting worden opgenomen. Omdat wij echter niet in de beste der werelden leven, is dat vaak een zeer moeilijke oefening gebleken. De stadsbesturen komen onder druk te staan omdat een aantal goede projecten niet zomaar in de reguliere begroting op te nemen zijn – wegens gebrek aan midde-

len. Die projecten zullen dus vaak vanuit het Stedenfonds moeten worden gefinancierd.

De heer *Jan Roegiers* merkt op dat de OCMW's beschouwd worden als een bevoorrechte partner en dat er aan hen ook verplicht advies moet worden gevraagd over de beleidsovereenkomst. Dat moet een garantie zijn dat de middelen niet enkel in de harde sectoren worden geïnvesteerd, maar dat ook de zachtere sectoren aan bod kunnen komen.

De *minister* stelt vast dat verschillende commissieleden vrezen dat het Stedenfonds de sociale accenten en verworvenheden van het SIF teniet zal doen. De minister hoopt dat hij met de verduidelijking van de doelstellingen al heeft aangegeven dat daar geen sprake kan van zijn. De voorliggende doelstellingen zijn volgens hem niet minder sociaal dan die van het Sociaal Impulsfonds. Het is niet door te focussen op louter sociale elementen dat men achterstelling en kansarmoede tegengaat. Het gaat hier om harde en stugge realiteiten die ook zware economische en fysieke ingrepen kunnen vereisen. Dat zat trouwens ook reeds in de filosofie van het Sociaal Impulsfonds ingebouwd, maar de evaluatie van het SIF heeft juist aangetoond dat men soms iets te eenzijdig naar oplossingen is gaan zoeken.

Het Stedenfonds mag zeker niet gezien worden als een complete breuk met zijn voorganger. De minister is er trouwens van overtuigd dat de stadsbesturen zelf het best geplaatst zijn om uit te maken of SIF-programma's al dan niet moeten voortgezet worden. In die zin vreest hij niet dat goede sociale projecten zomaar zullen worden stopgezet. Anderzijds is de invoering van een nieuw fonds een gelegenheid om vroegere keuzes bij te sturen en/of nieuwe wegen in te slaan.

De minister beklemtoont ten slotte nog de rol van het OCMW. De OCMW-voorzitter maakt deel uit van de stadsdelegatie bij de onderhandelingen, maar tevens zal elke stad moeten aangeven op welke wijze het OCMW al dan niet betrokken is bij het beleid. In ieder geval is het advies van de OCMW-raad bij de beleidsovereenkomst vereist.

7. Inwerkingtreding en overgangsbepalingen

Het is de heer *Bart De Smet* niet duidelijk hoe de opmaak van de beleidsovereenkomst voor het jaar 2003 moet gebeuren. Welke timing wordt hier gehanteerd en welke garanties zijn er dat de steden hun middelen zullen ontvangen ?

De heer *Luk Bral*, kabinetsmedewerker, antwoordt dat er nu al informeel overleg wordt gepleegd met de burgemeesters en secretarissen van de betrokken steden en met de VVSG. De nodige toelichtingen zijn al gegeven over de wijze van uitvoering van het decreet. Alle contracten moeten rond zijn voor eind juni 2003. Het uitvoeringsbesluit zal allicht pas begin volgend jaar uitgevaardigd worden. De steden zelf kunnen zich wel al voorbereiden op de beleidsovereenkomst. De steden moeten immers zelf een voorstel van beleidsovereenkomst aan de Vlaamse regering voorleggen. Vervolgens zal er daarover onderhandeld worden. Binnen de twee maanden na de goedkeuring van het contract moeten de middelen zijn gestort.

In de overgangsbepalingen is nu voorzien dat de steden de lopende SIF-uitgaven nog kunnen inschrijven in de begroting. Op het ogenblik dat het contract getekend is zal men via een begrotingswijziging de exacte middelen voor 2003 kunnen inschrijven. Nieuwe initiatieven kunnen echter pas nadat de nieuwe beleidsovereenkomst werd goedgekeurd.

Mevrouw *Anny De Maght-Aelbrecht* is van oordeel dat het beter is dat de steden nu al het bedrag waarop ze recht zullen hebben, in hun gewone dienst van hun begroting kunnen inschrijven.

De *minister* begrijpt die bekommernis. Direct na de stemming van het decreet zullen de steden het bedrag kennen waarop zij voor 2003 recht hebben.

8. Participatie en betrokkenheid

De heer *Marcel Logist* vindt participatie van de inwoners noodzakelijk voor de opbouw van het stedelijk beleid. Een stad is immers wat de mensen die er wonen er van maken. Volgens de tekst van het decreet wordt in de beleidsovereenkomst tussen de stad en de Vlaamse overheid bepaald op welke manier de bevolking en de lokale actoren bij het beleid zullen betrokken worden. Die betrokkenheid mag geen formele betrokkenheid zijn, maar moet ook echt iets betekenen.

De *minister* stelt dat de participatie van bewoners en organisaties een expliciete voorwaarde is voor de beleidsovereenkomst. Bij de onderhandelingen zullen de steden moeten aantonen hoe ze de participatie concreet hebben georganiseerd en op welke wijze deze verder zal waargemaakt worden.

9. Fiscale maatregelen

De heer *Marcel Logist* haalt de problematiek van de fiscaliteit aan. Die behoort weliswaar niet tot de Vlaamse bevoegdheden, maar het is een instrument dat ingezet moet worden om de stadsvlucht te stoppen. Er zou een fiscaliteit moeten komen die omgekeerd evenredig is met de graad van stedelijkheid : hoe stedelijker het gebied, hoe lager het kadastraal inkomen van de woningen en de belasting die we op basis daarvan moeten betalen. Het is immers absurd dat het wonen in de stad financieel bestraft wordt. Een kleine studio in de stad heeft soms hetzelfde kadastraal inkomen als een villa op het platteland. Zolang dat niet verandert is het uitgesloten dat goedverdienende gezinnen terugkeren naar de stad. De spreker dringt erop aan dat de minister hierover met de andere gewesten en met de federale overheid gesprekken zou aanknopen.

De *minister* moet vaststellen dat de vele voorstellen die onder andere minister Picqué de jongste jaren heeft gelanceerd om steden fiscaal aantrekkelijker te maken voor de huidige en potentiële bewoners, geen meerderheid hebben gevonden. Binnen de Vlaamse bevoegdheden werden wel reeds een aantal stappen gezet. De minister denkt hierbij aan de verminderingen en vrijstellingen die minister Van Mechelen voorziet op de onroerende voorheffing bij sanering van leegstaande en verkrotte panden.

III. Artikelsgewijze bespreking

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 2

De heer *Bart De Smet* verwijst naar 4°, waar er sprake is van lokale actoren. Hij suggereert om de socialehuisvestingsmaatschappijen expliciet te ver-

melden, bijvoorbeeld wanneer er bijkomende richtlijnen aan de steden worden verstrekt.

De heer *Luk Bral* merkt op dat, in tegenstelling tot het SIF-gebeuren, men vanuit de Vlaamse overheid niet zal opleggen hoe men het lokaal overleg moet organiseren. De invulling van 4° wordt dus aan de steden overgelaten. Dat neemt niet weg dat er daarover een gesprek met de steden gevoerd wordt, maar de Vlaamse overheid zal niet op voorhand bepalen wie er allemaal moet betrokken worden.

Dit artikel wordt aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 3

De heer *Jo Vermeulen* merkt op dat de uitspraken van de minister omtrent de doelstellingen, die hij deed in de algemene bespreking, heel zinvol waren. Door sommigen was geopperd dat de doelstellingen te vaag zijn geformuleerd. Het antwoord van de minister heeft hieromtrent meer duidelijkheid kunnen scheppen.

De *minister* hoopt dat de steden en de Vlaamse overheid deze gelegenheid zullen aangrijpen om tot een positief eindresultaat te komen.

De heer *Jan Penris* verwijst naar het advies van de Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur die ook bedenkingen had bij de vaagheid van de in dit artikel geformuleerde doelstellingen. De toelichting van de minister biedt al iets meer klaarheid, hoewel die best nog verder wordt uitgediept. De minister wil blijkbaar een beroep doen op de maturiteit van de betrokken steden wat het formuleren van de doelstellingen betreft. Hij zal op dit vlak allicht de stedelijke autonomie respecteren. Volgens de minister is het stedenbeleid gericht op het tegengaan van de stadsvlucht. Die zou kunnen gekeerd worden door onder meer infrastructuurwerken en maatregelen om het sociaal-economische weefsel te versterken. Volgens de spreker heeft de stadsvlucht echter ook en vooral te maken met de veiligheid in de stad of in delen ervan. Hij vraagt of de minister er zou mee akkoord gaan dat een stad de haar ter beschikking gestelde middelen volledig zou inzetten voor bijvoorbeeld infrastructuurwerken of voor veiligheidsmaatregelen. Behoort een dergelijke keuze dan tot de gemeentelijke autonomie of gaat dit te ver? De minister gaf reeds een aanzet tot antwoord door de uitspraak dat het OCMW een participatieve rol in het verhaal van het Stedenfonds

moet spelen. Hieruit kan men besluiten dat de stedelijke autonomie niet onbegrensd is.

Mevrouw *Anny De Maght-Aelbrecht* vindt dat hier in plaats van het woord vaagheid eerder het woord deregulering op zijn plaats is. Er worden immers minder regels opgelegd; de steden zullen meer vrijheid kunnen genieten om te bepalen waarvoor zij hun middelen zullen inzetten en om zelf vorm te geven aan hun autonome beslissingen. De spreker is hierover ten zeerste verheugd want iedere stad kent haar eigen specifieke problemen, haar eigen socio-economische en culturele situatie, enzovoort. Dat wordt in dit artikel duidelijk gerespecteerd.

Met dit Stedenfonds worden dus stappen in de goede richting gezet; het is een aanzet tot meer respect voor de eigenheid van de steden, dit ten voordele van de bevolking. Dat is een vooruitgang tegenover het verleden, toen de middelen niet rechtstreeks naar de mensen gingen, maar vooral aan personeelsuitgaven en studies werden besteed. De spreker moedigt de minister vandaar aan om op de ingeslagen weg voort te gaan.

De *minister* kan begrip opbrengen voor de bekommernissen van de beide sprekers. Hij ziet in dit decreet geen vrijbrief maar wel een uitdaging voor de steden. Er wordt gewerkt met een beleidsovereenkomst voor vijf jaar, maar er zijn wel twee belangrijke evaluatiemomenten, namelijk in de helft en op het einde van de vijf jaar. Zonder dat er sprake is van bestraffing, is het wel duidelijk dat er consequenties zullen zijn wanneer de doelstellingen niet worden bereikt. Met dit Stedenfonds wordt de uitdaging dus bij de steden gelegd en de Vlaamse overheid zal waken over de opvolging van de doelstellingen. De evaluatie zal een echte evaluatie zijn en geen vrijbrief.

Wat het veiligheidsgegeven betreft, verstaat de minister hieronder het geheel van maatregelen om in een buurt, wijk of stad een optimaal leefklimaat te creëren. Het is zeker niet de bedoeling dat met de middelen van het Stedenfonds het politioneel apparaat wordt versterkt. Het politionele aspect van het veiligheidsgegeven is overigens een federale bevoegdheid. Veiligheid gaat echter verder dan het louter politionele. In het kader van het Stedenfonds moeten wel maatregelen kunnen worden genomen om steden terug ademruimte en aantrekkingskracht te geven. In die zin heeft veiligheid ook te maken met stadspleintjes, verlichting, tegengaan van verkrotting en gettovorming, opvang van kinderen, enzovoort. Voor die brede visie op het veiligheidsgegeven kunnen de Stedenfondsmiddelen wel worden ingezet.

De heer *Jan Penris* verwijst naar de buurtinformatienetwerken, waarin buurtbewoners het initiatief nemen om de veiligheid in de eigen wijk enigszins te verbeteren. Momenteel kunnen die van bepaalde stedelijke middelen genieten. Zou de Vlaamse overheid het aanvaarden als een stad zich zou voornemen om dat te ondersteunen in het kader van het leefbaarheidsbeleid ?

De *minister* wenst hier niet gedetailleerd op in te gaan. De Vlaamse overheid biedt een globaal strategisch kader aan. In ruil vraagt men een harmonieus en coherent plan. Naargelang het profiel van de stad, de doelstellingen en de gemaakte keuzes kunnen andere accenten worden gelegd. Als voor een bepaalde wijk een verantwoord en onderbouwd voorstel wordt gedaan met het oog op meer veiligheid, zal de minister zich daar niet tegen verzetten. Maar hij zal anderzijds niet aandringen dergelijke projecten in het geheel in te brengen.

De heer *Jo Vermeulen* merkt op dat de filosofie van dit decreet precies betrekking heeft op een geheel van projecten en niet op los van elkaar staande projecten.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 4

De heer *Jan Penris*, commissievoorzitter, verwijst naar de tussenkomst in de algemene bespreking van de heer *Dany Vandenbossche*. Er zal steeds discussie zijn over de selectie van de in aanmerking komende steden. Sommigen vinden de huidige selectie te ruim en menen dat de middelen enkel naar de echte grootsteden moeten gaan, terwijl anderen erop wijzen dat er zich ook in de kleinere provinciesteden problemen voordoen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 5

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

HOOFDSTUK II

Vaststelling en verdeling van trekkingsrechten

AFDELING I

Voorafname

Artikel 6

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 7

De heer *Jo Vermeulen* vraagt hoe de vorming, sensibilisering en communicatie precies zal worden aangepakt. Tot wie is een en ander gericht en in welke fase wordt de vorming, sensibilisering en communicatie ingericht ?

De heer *Luk Bral*, kabinetsmedewerker, verklaart dat deze voorafname zal worden gebruikt voor zowel vorming, sensibilisering als communicatie. In het SIF was overigens ook een dergelijke voorafname voorzien, alleen gaat het nu om iets minder geld. Het is de bedoeling om met de steden na te gaan waar er samenwerkingsmogelijkheden zijn. Vanwege de steden is er alleszins een vrij grote interesse. Er zal ook vorming worden georganiseerd over het Stedenfonds en het opzetten van projecten.

De heer *Jo Vermeulen* vraagt of met deze middelen bijvoorbeeld ook de algemene campagne 'Thuis in de stad' wordt gefinancierd.

De heer *Luk Bral* antwoordt hierop bevestigend. De heer *Guido Decoster*, directeur-generaal van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden, verwijst naar de pas geopende website 'thuisindestad.be'. Dat is een erg communicatieve en interactieve website waarop ook tal van voorbeeldprojecten, literatuurverwijzingen en dergelijke zullen staan.

Het artikel wordt aangenomen met 10 stemmen.

AFDELING II

Vaststelling en verdeling van de trekkingsrechten
van de steden

Artikel 8

Mevrouw *Guns* vraagt of de trekkingsrechten in de gewone dan wel de buitengewone dienst van de gemeentelijke begroting moeten worden geboekt.

De heer *Guido Decoster* antwoordt dat ze in de gewone dienst kunnen worden geboekt, maar dat zij ook naar de buitengewone dienst kunnen worden overgeboekt.

De heer *Jo Vermeulen* wijst erop dat criteria elkaar wel eens in de wielen kunnen rijden. Dat begint zich meermaals voor te doen bij systemen van enveloppefinanciering. Er wordt voor dit decreet een bepaald bedrag aan middelen voorzien, evenals een aantal criteria om die middelen te verdelen. Ingevolge bijkomende voorwaarden (zoals : elke stad krijgt minstens evenveel als voordien) worden die criteria voor een stuk gewijzigd, vermits men binnen dezelfde enveloppe blijft. De discussie gaat dan niet over solidariteit tussen de grootsteden en de centrumsteden, of tussen de centrumsteden onderling. Het gaat over het feit dat een oorspronkelijk verdelingscriterium, met name een voorafname voor de grootsteden, door criteria achteraf een beetje in de verdrukking komt. De spreker wenst die werkwijze nu niet aan te vechten, maar hij ziet er wel een bron van zorg in over de wijze waarop men met criteria omgaat. Men kan niet verschillende criteria in één pot steken waarbij het ene criterium het andere opheft.

Mevrouw *Dominique Guns* merkt op dat, indien het criterium van het bevolkingsaantal volledig was aangehouden, de steden Antwerpen en Gent veel minder zouden ontvangen dan nu het geval is. Men heeft die steden zoals in het verleden willen bevoordelen. Allicht zal men daar mee moeten leven.

De heer *Luk Bral* stelt dat er 10 % van het Stedenfonds als voorafname gaat naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Vervolgens is er een voorafname van 700.000 euro voor vorming en communicatie. Voor het resterend bedrag wordt er een indeling gemaakt tussen enerzijds Antwerpen en Gent en anderzijds de centrumsteden. Antwerpen en Gent ontvangen daarvan 75 % en de resterende 25 % wordt verdeeld onder de centrumsteden op basis van hun bevolkingsaantal. Ingevolge de be-

slissing van de Vlaamse regering dat geen enkele stad minder mag ontvangen dan vandaag, wordt eenzelfde corrigerende werkwijze toegepast als in het Gemeentefonds. In die zin wordt er een solidariteitsprincipe toegepast ten voordele van de steden Genk, Mechelen en Oostende ; die steden hebben een gewaarborgd trekkingsrecht bekomen omdat zij op basis van de verdelingscriteria minder zouden ontvangen dan het gedeelte boven het gewaarborgd aandeel uit het Sociaal Impulsfonds 2002.

De heer *Bral* merkt nog op dat de steden die in aanmerking komen voor het Stedenfonds, niet dezelfde zijn als de SIFplus-steden ; Hasselt, Sint-Niklaas en Roeselare waren geen SIFplus-gemeenten. Verder zijn er een pak vroegere SIFplus-gemeenten die buiten het Stedenfonds vallen. Er waren 32 SIFplus-gemeenten terwijl nu 13 gemeenten en de VGC een beroep kunnen doen op het Stedenfonds.

Dit artikel wordt aangenomen met 10 stemmen

AFDELING III

Gewaarborgd trekkingsrecht

Artikel 9

Dit artikel wordt aangenomen met 10 stemmen

HOOFDSTUK III

Besteding van de trekkingsrechten

AFDELING I

Algemene voorwaarden

Artikelen 10 en 11

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

AFDELING II

De beleidsovereenkomst

Artikelen 12 en 13

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

HOOFDSTUK IV

Uitbetaling van de trekkingsrechten

Artikelen 14 tot 18

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 19

Mevrouw *Guns* stelt vast dat de stad die de in de beleidsovereenkomst afgesproken prestaties niet levert, haar trekkingsrechten geheel of gedeeltelijk kan verliezen. De afname zou dan gebeuren op het trekkingsrecht van het daaropvolgende jaar. De stad moet ingevolge artikel 17 in het derde en het vijfde jaar van de vijfjarige beleidsovereenkomst ook een voortgangsrapport voorleggen. In het derde jaar is dat volgens de spreker logisch, maar in het vijfde jaar bevindt men zich reeds aan het einde van de rit. Dan stelt zich de vraag hoe men als Vlaamse overheid nog kan ingrijpen.

De *minister* stelt dat ook de tweede evaluatie op het einde van de beleidsovereenkomst financiële repercussies kan hebben en dit bij de onderhandeling voor een nieuwe periode. Men mag niet vergeten dat het decreet na vijf jaar gewoon blijft doorlopen.

Dit artikel wordt aangenomen met 10 stemmen.

HOOFDSTUK V

Overgangsbepalingen

Artikelen 20 tot 26

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

IV. Eindstemming

Het ontwerp van decreet tot vaststelling van de regels inzake de werking en de verdeling van het Vlaams Stedenfonds wordt aangenomen met 8 stemmen bij 2 onthoudingen.

De verslaggevers,

Marcel LOGIST

Jo VERMEULEN

De voorzitter,

Jan PENRIS